

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 38143

гр. София, 17.11.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
закрито заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

като разгледа дело номер **11990** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. А. Г., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. С. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005128 от 16.10.2025 г. на полицейски инспектор, Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „3“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3 и т. 5 от АПК.

В жалбата е формулирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК. Жалбоподателят заявява, че не е собственик на автомобила и не е знаел, че същият е с прекратена регистрация поради неплащане на последната вноска по ЗЗГО. Посочва също така, че отрицателните последици от нарушението са премахнати още на датата на извършването му (15.10.2025 г.), като собственикът на МПС е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ (ЗЗГО) на процесния автомобил с валидност от 15.10.2025 г. до 14.10.2026 г., в подкрепа на което представя застрахователна полица и разпечатка от сайта на Гаранционен фонд. Излагат се твърдения, че допускането на предварителното изпълнение на оспорената Заповед за налагане на ПАМ ще му причини значително и труднопоправими вреди, тъй като се издържа сам, работейки във фирма за хамалски услуги като шофьор и товаро-разтоварач, за което представя Трудов договор № 087 от 16.01.2023 г., сключен между „Корект-преместване“ ООД и жалбоподателя, трудова книжка, Граждански договор № 112/03.10.2025 г., сметка за изплатени суми и констативен протокол за извършена работа. Като нови обстоятелства посочва, че регистрацията на автомобила е била възстановена незабавно след сключване на ЗЗГО и че жалбоподателят работи като шофьор във фирма за хамалски услуги и шофьорската книжка му е жизнено необходима. Заявява, че това му е

единственият източник на доходи и ако остане с отнето СУМПС той няма да може да работи, което би го лишило от всякакви парични средства.

Административен съд - София-град, III отделение, 20-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата, въз основа на която е образувано настоящото производство е допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу акт подлежащ на съдебен контрол. Следователно налице е висиящност на процеса по оспорване на процесната заповед, при което направеното искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на същата е допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

С обжалваната ЗППАМ № 25-4332-005128 от 16.10.2025 г. на полицейски инспектор, Отдел „Пътна полиция“ към СДВР и на основание чл. 171, т. 1, б. „3“, подб. „гг“ от ЗДвП по отношение на С. А. Г. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“, поради това, че при проверка е установено, че лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП и по-конкретно управлява МПС с прекратена регистрация на 30.09.2025 г. поради липса на ЗЗГО. Съставен е и АУАН № 4507556 от 15.10.2025 г. от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за това, че в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към ж.к. Л. управлява товарен автомобил форд Транзит с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Г., ЕГН [ЕГН], като преди кръстовището с ул. „Д-р П. Д.“, при проверката е установено, че МПС не е регистрирано по надлежния ред - прекратена регистрация поради липса на Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Т.е. предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Преценката на съда е относно променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя. Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, в случай че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда. Този вид защита е временна и има сила до решаване на въпроса по законосъобразността на обжалвания акт.

В случая липсват данни след издаване на оспорения административен акт да са настъпили нови обстоятелства по смисъла на чл.166, ал. 2 АПК, които да обосноват спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение. Тежестта на доказване е на оспорващия. Депозираниите с жалбата доказателства касаят обстоятелства, които са настъпили преди издаване на обжалвания административен акт.

На първо място следва да се посочи, че представеният трудов договор № 087/16.01.2023 г.,

сключен между „Корект Преместване“ ООД - работодател и С. Г. – работник, е неотносим, тъй като същият е прекратен на 30.05.2025 г., видно от представената по делото трудова книжка на жалбоподателя, поради което същият не може да обоснове настъпването вреди от допуснатото предварително изпълнение на процесната заповед. Що се отнася до представения Граждански договор № 112 от 03.10.2025 г. отново между „Корект Преместване“ ООД и С. Г., то видно от приложените сметка за изплатени суми и констативен протокол, уговорената работа е извършена, приета е без възражения и е изплатена. В случая жалбоподателят не представя актуален трудов договор, от който да е видно, че е назначен на длъжност „шофьор“, както и не доказва поети постоянни ангажименти, изпълнението на които би било възпрепятствано от наложената мярка, а неизпълнението им би довело до значителни и труднопоправими вреди за него. Твърденията в искането касаят предполагаеми ангажименти, които представляват бъдещи несигурни събития. Следва да се посочи, че твърдените вреди не следва да се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, тъй като по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е знаел, че управлява МПС с прекратена регистрация, тъй като не е собственик. След като е приел да управлява лек автомобил от друго лице, респективно към момента на проверката е имал качеството на водач на това МПС, е бил длъжен да се осведоми от неговия собственик или от лицето, което му го е предоставило за управление, дали автомобилът има действаща регистрация. Жалбоподателят като водач на МПС е следвал да положи нужните усилия и да се информира от неговия собственик дали автомобилът има действаща регистрация, като най-малкото, което е могъл да направи е да провери предоставеното свидетелство за регистрация на въпросното МПС, както и същото дали има валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, като тук следва да се посочи, че тази информация е общодостъпна. В настоящия случай, незнанието на факта, че управляваният от жалбоподателя автомобил е със служебно прекратена регистрация се дължи на проявена от него небрежност и не обосновава спирането на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на процесната заповед.

Неоснователно е и възражението, че регистрацията на автомобила е възстановена незабавно след сключване на ЗЗГО, но СУМПС на водача не се връща веднага. Към момента на извършеното нарушение разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „З“, подб. „гг“ от ЗДвП е влязла в сила и същата предвижда, че с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се отнема временното свидетелство за управление на МПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП - водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Предположенията, че в бъдеще цитираната разпоредба ще бъде променена са неотносиими.

В заключение следва да се посочи, че всяко принудително изпълнение на административен акт причинява неудобства и засяга правната сфера на техните адресати. Принудата обаче не е самоцелна, а се упражнява с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения – чл. 171 от ЗДвП. В случая възникналите неудобства за жалбоподателя не надхвърлят значително обичайните такива и евентуалните вреди не се характеризират с невъзможност да бъдат предотвратени и отстранени.

С оглед изложеното, съдът намира, че искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Административен съд - София-град, III отделение, 20-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на С. А. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С., за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005128 от 16.10.2025 г. на полицейски инспектор, Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „З“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Преписи от определението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: